

Tuần Báo Vô Vi

25 tháng 12 năm 2011

Số 61

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Người già mà không hiểu được vị trí của chính mình thì sao ?
- 2) Trên đời này người bệnh nhiều hơn người tu là sao ?
- 3) Bé đã bình an đến nơi, gặp mọi người vui không ?
- 4) Làm người có vận hạn hay không?
- 5) Ở trên đời này loại người nào nghèo nhất ?
- 6) Thần thông quảng đại thì phải làm sao ?
- 7) Làm sao tạo được dũng chí?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 16 tháng 5 năm 1993 1) Hỏi : Người già mà không hiểu được vị trí của chính mình thì sao ? Đáp : Thưa, người già mà không hiểu được vị trí của chính mình, thì phải tự thức tâm niệm Phật thường xuyên, hướng tâm về cõi thanh nhẹ của Trời Phật, tâm dứt khoát chuyện đời tạm bợ, tự quy về lãnh vực từ bi mà phát triển tình thương và đạo đức, ăn chay tự độ tâm thân, vui hòa cùng Trời Đất, tự gây niềm hạnh phúc vô biên trong tâm thức, sự sống vô cùng sống động, từ miếng ăn đến giấc ngủ đều liên hệ đến càn khôn vũ trụ. Ánh sáng của càn khôn vũ trụ không ngừng nghỉ ban chiếu cho vị trí tiến hóa của tâm linh, thực hành chánh pháp tâm tâm chơn lý và tự thăng hoa thanh nhẹ, quý thương muôn loài vạn vật, thức hòa đồng tràn ngập tình thương và đạo đức. Kệ: Quý yêu nhơn loại bốn phương Trời Thức giác bình tâm tự nghỉ ngơi Khai triển chơn hồn không loạn động Thực hành phát triển ý chơn lời.	Ngày 17 tháng 5 năm 1993 2) Hỏi : Trên đời này người bệnh nhiều hơn người tu là sao? Đáp : Thưa, người bệnh nhiều hơn người tu là vì nhơn loại đang bị phình bởi ngoại cảnh và chuyện hay không thật, cho nên tự bỏ quên lãnh vực tâm linh, chơn tình thất thoát. Cho nên giữa tình người và tình người không có, thiếu nhịn nhục và đại đa số sống trong ý lại, không chịu tự thức, thì cơ may rất ít, sanh ra tập quán ham sống sợ chết, không bao giờ vừa ý cả. Lúc nào cũng than khổ nhưng chưa biết được sự khổ do đâu mà có. Kệ: Tâm tư khắc khoải khó thăm dò Thế sự nan đương lại khó đo Đen bạn tình đời đồng chuyển thức Chẳng còn thanh tịnh lại quanh co.
Ngày 18 tháng 5 năm 1993 2) Hỏi : Bé đã bình an đến nơi, gặp mọi người vui không ? Đáp : Thưa, Bé lúc nào cũng bình thân và vui tươi, kỳ này mọi người đều khen Bé trẻ. Ở đời này không trẻ thì già, không lo thì vui, đổi thay thay đổi hoài hoài, đó là luật tiến hóa của vũ trụ. Người tu thiền thì ngược lại, lúc nào cũng bình thân và thanh tịnh, chẳng tạo sóng gió và chẳng rước rước ô. Kệ: Tự mình khai triển tự mình vô Lãnh vực thương yêu chẳng có bờ Không động do mình năng tự thức Nam mô thanh tịnh chẳng buồn khô.	Ngày 19 tháng 5 năm 1993 3) Hỏi : Làm người có vận hạn hay không ? Đáp : Thưa, làm người có vận hạn hên xui. Ngược lại, người tu thiền theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp thì sẽ quân bình vận hạn của chính mình, phát triển nội tâm tùy theo duyên nghiệp mà thức tâm trong chu trình tiến hóa, có không không có là lẽ thường tình, vui học và tự tiến trong thanh tịnh, nhờ nghịch cảnh phát triển tâm từ bi, càng ngày càng sáng thêm lên. Kệ: Hiểu được tâm thức tạo vững bền Cảm thông thiên địa tự mình yên Chiều sâu tâm đạo mình khai thác Thế cảnh buồn lo chẳng phải nền.

Ngày 20 tháng 5 năm 1993

4) Hỏi : Ở trên đời này loại người nào nghèo nhất ?

Đáp : Thừa, ở trên đời này loại người nghèo nhất là loại người mất tâm linh, không sao có cơ hội phát triển tâm từ bi của chính họ, chỉ hướng về tiền bạc và ganh tỵ, đòi hỏi quyền thế và thương yêu, mất hết căn bản đạo đức, cuối cùng tự chuốc lấy khổ nạn và ra đi, phần hồn càng ngày càng yếu ớt, luân hồi trong kiếp thú hơn thua mà thôi.

Kệ:

Khổ nạn trao tâm chuyển chuyển hồi
Tâm tư động loạn khó về ngôi
Phong ba động loạn không sao thức
Nghịch quả luân hồi cũng thế thôi.

Ngày 21 tháng 5 năm 1993

5) Hỏi : Thân thông quảng đại thì phải làm sao ?

Đáp : Thừa, thân thông quảng đại thì lại được thanh tịnh nhiều hơn, trí tâm thanh nhẹ hơn, cũng do công năng công phu đạt thành, sự đầy công trên hết, ý lực tự tu tự tiến là cần thiết, hướng về trung đạo mà thực hành, chẳng theo trái và chẳng dựa phải, phần hồn mới được dừng mãnh thăng hoa, tâm làm thân chịu rõ rệt.

Kệ:

Không còn ý lại mê lầm động
Tự thức khai tâm triển một vòng
Điền giới phân minh đạo với đời
Chẳng còn nhờ vả tự mình thông.

Ngày 22 tháng 5 năm 1993

6) Hỏi : Làm sao tạo được dừng chỉ ?

Đáp : Thừa, sau cơn đau khổ của lòng người thì mới tạo được dừng chỉ thăng hoa, tự cảm thông cuộc đời là tạm bợ, nhiên hậu mới chịu nung nấu ý chí tiến hóa tới vô cùng. Thiên cơ biến chuyển là khí giới điều luyện tâm linh của Thượng Đế, người đời không bao giờ lường trước được. Người chơn tu thật thà không bao giờ lường trước được. Người chơn tu thật thà không cần trốn tránh thiên cơ, nhưng lúc nào cũng bằng lòng tiến hóa theo trình độ sẵn có thì mọi việc sẽ được êm xuôi.

Kệ:

Bằng lòng tu tiến chuyển quy hồi
Chẳng có bận tâm cũng thế thôi
Ai tướng ai hành ai đạt pháp
Trần tâm ô trược khổ từ hồi.

Luận Đạo I (tiếp theo)

... Ở thế gian này, nhiều người thấy cái pháp hay lắm, muốn phổ biến cho nhiều để tìm cho nhiều bạn tốt cuộc chẳng còn mấy ai, không còn mấy người. Một mà truyền cho mười giữ vững là nhân loại quần chúng sẽ tiến bộ hơn. Không cần chu mỏ rùm beng rủ cả triệu cả ngàn người vô ích, không làm được việc gì đâu. Khỏi mười người đó kiểm soát lấy nhau là tiến bộ. Mỗi người có phận sự truyền cho mười người. Lớn rồi, con số đó tiến rất nhanh. Sau này nó đi đến đẹp chùa đẹp miếu hết, không có xài nữa. Một cuộc thay đổi rừng rợn xảy tới đây, rồi coi không còn gì nữa, không có chuyện giả được nữa đâu, không có cái xạo láo được nữa đâu. Sự thật là sự thật sanh ra bởi một mình rồi sẽ chết bởi một mình phải giải quyết lấy mình, không có ai giải quyết cho mình. Làm gì làm, sanh mình bây giờ giải quyết cho mình sửa mình để tiến hóa cái đó quan trọng. Địa vị tăng số thế gian ngoại cảnh không hà, không có sự thật ở bên trong.

Cho nên, mọi người ở thế gian kêu bằng đóng tuồng, hát hết tuồng rồi hạ màn nghĩa là chú nào thích ăn hủ tiếu thì đi ăn hủ tiếu, chú nào ăn cơm nguội thì kiếm cơm nguội ăn. Cẩn nào quả nấy có chừng, cân lượng có chừng rồi. Hát hết tuồng rồi, cái phần hồn nặng theo nặng, nhẹ theo nhẹ. Bỏ cái xác này là hết rồi, hạ màn rồi, phải không? Chết rồi là hạ màn rồi, tôi còn cái hồn tùy theo cái nặng hay cái nhẹ. Ở thế gian kêu bằng đóng tuồng, làm kép để đóng tuồng hát, hết tuồng là hạ màn, hiểu cho rõ những cái việc đó thì tâm không có động. Còn không hiểu không rõ, người này lo cho người kia, người kia lo cho người nọ mà lo không đúng, thấy không? Thằng kia nó ăn chuối nó đau bụng, mình không ăn chuối mình cứ lo chuyện đau bụng; chứ mình thay thế nó đau bụng được không? Không thay thế được, thấy không? Chỉ gởi lời khuyên cho nó mà nó không làm là nó phải chịu hà; thì nó phải giải quyết, bịnh nó nó biết thì mình không có động, phải không? Còn mình cứ động bậy động bạ, ở đây mà lo tới bên Việt Nam rồi lo lung tung beng thét rồi khủng, việc mình không ai lo.

Cho nên, người mẹ dặn người con: “Con phải bảo trọng thân thể con khi mà xa mẹ thì mẹ chỉ dặn một

câu lo cho con được khỏe mạnh là mẹ mừng, không cần gởi cái gì cho mẹ bằng con nói rằng con khỏe, phải không?” Cha mẹ thì cái tâm có bao nhiêu đó thôi.

Bạn đạo: Con có mấy đứa con sao chúng nó không có chịu tu hành gì cả. Con cứ khuyên mà tu đi...

Thầy: Không có nên khuyên, không cần khuyên. Mình lo tu rồi ảnh hưởng người khác. Ông Thích Ca hồi trước ông đâu có khuyên ai. Ông lui thủ một mình ông đi gốc cây ông ngồi ông tu. Mà ông tu với cái tụi dữ nhất thế giới là con thú thôi. Ông tu với con cọp, con beo, con ma con quỷ, ông tu với thú dữ, phải không? Thì bây giờ, con mình kêu nó đi kiếm người hiền, nó đâu có muốn, nó anh hùng mà thì để nó đi gặp thú dữ, rồi một thời gian nó chán, rồi nó mới tu.

Bạn đạo: Như hôm nọ con được nghe thầy ở trên nhà bác Tư con đẩy thì hôm thầy về chúng nó hỗn láo thì con cũng nhịn. Nghe ông Tám giảng thì cái nghiệp của tao, tao chịu.

Thầy: Đừng có nổi nóng, đừng có lo gì cho chúng nó nữa. Bây giờ, mình lo cho mình. Mà lo cho mình được về nguồn cội thì mình làm rạng danh Cha thì sự sáng suốt nó về mình. Lúc đó, các con nó phải quy tụ, lo chi, lo tu là phải hơn. Còn lo cho nó mệt lắm, đứa nào đứa nấy cũng cái máy automatic. Bây giờ, bà đuổi nó đi có đứa nào đói không? Ngược lại, nó sợ bà đói chứ còn nó đâu có đói. Nó có máy automatic, cái nào nó tự động mà, đuổi nó đi nó không có đói.

Bạn đạo: Con thì hay lo cho Việt Nam. Mẹ không biết lo cho thân thể của mình mà cứ lo chân người...

Thầy: Mỗi căn nào quả nấy, bây giờ muốn lo cho mẹ, muốn siêu độ cho Cửu Huyền Thất Tổ chỉ có cái tu thôi, tiền bạc vận động không được, thế lực không xài được, chỉ có tu. Tu để chi? Cũng như trong rừng bóng tối đen tối mà có cái đèn sáng thì mọi người sẽ hướng về ánh sáng thấy không? À! Bây giờ cụ ở trong rừng tối tăm nhưng bây giờ cụ có cái đèn sáng, cụ thấy chưa? Thì mọi người phải hướng về cái đèn sáng chứ gì nữa. Trong bóng tối mà có ánh sáng thì tất cả phải hướng về ánh sáng. Mình biết cái đường đó mình thấp cái đèn lồng

mình đi. Mình hướng về Phật, mình lo tu. Mình thấp đèn lồng, mình có nhiên liệu đầy đủ rồi, mình có hư không bao bọc, mình có sự sáng suốt của nội tâm, rồi mình kiên trì tu để hòa hợp cho nó bật sáng nội tâm đi. Đó là đèn lồng mình bật sáng rồi lúc đó mình mới cứu độ tất cả mọi người, Cửu Huyền Thất Tổ, chúng sanh, thấy chưa? Còn không làm được điều đó cái miệng cứ nói hoài, rốt cuộc bà con anh em bị rớt, bị sa đọa, rồi luôn cả mình cũng sa đọa, tu cái gì đâu? Cho nên thâm tu thâm tiên là vậy, phải giải quyết. Làm cho mình sáng suốt để ảnh hưởng người khác, để chiếu độ cho người khác, để siêu độ cho những người mới, thấy chưa? Chớ còn nói vô ích.

Kêu chớ, con tu đi con. Tu làm sao? Bây giờ mẹ cắt nghĩa con tu làm sao? Cắt nghĩa hai ba câu, nó hỏi ngược không biết đường trả lời. Mình chưa đủ trình độ làm sao cứu nó? Mình chưa sáng suốt làm sao chỉ cho nó? Cho nên, mình chỉ cố gắng tu, trong một ngày nào đó mình mở miệng các con nó phải nghe. Nó khen mẹ nó lạ thường, mẹ nó đổi tánh, mẹ nó thật sự thực hiện tình thương và đạo đức, mẹ nó sáng suốt rồi. Chính tôi ở trong gia đình tôi, tất cả mọi người đều chống đối tôi trong lúc tôi tu. Tôi bây giờ biết làm sao? Tôi cũng bị người ta thọc cù lét, bị người ta chửi lên chửi xuống, tôi tu bây giờ phải làm sao? Mười năm sau tôi mới nói chuyện, quyết tâm của tôi phải đạt thành. Thì trong gia đình tôi không nói một câu với ai hết, đi ngang thọc tôi một cái, thọc cù lét, kêu tôi chửi, tôi không chửi. Tôi người tu, tôi quyết tâm tu, đóng cái mồm lại, không nói nữa, mười năm sau tôi mới nói. Mười năm sau tôi ngồi tôi thuyết giảng một buổi trưa cho cả gia đình nghe. Mấy người ở chung quanh, nó biết đạo rồi, nó nói rất thông rồi, nghe nghe, nghe nghe, kêu nhau hội tụ để ngồi nghe, đơn giản thôi. Thao thao bất tuyệt, giảng cho mấy người đó nghe mà hồi trước tôi không thể giảng được. Hồi trước tôi không hút thuốc tôi không nói chuyện được, phải hút thuốc mới nói chuyện. Mà từ ngày tôi tu, tôi bỏ thuốc rồi. Tôi ngậm cam, tôi không nghĩ gì chuyện đời hết, tôi nghĩ chuyện đạo luôn luôn. Lúc đó, tôi thuyết giảng mọi người tới với tôi là cái đèn lồng tôi bật sáng rồi. Tôi chiếu cho mọi tâm hồn phải quy tụ vô chung quanh tôi. Rồi lần lần mọi người ở ngoài phố, ngoài nhà, ngoài sau, không quen biết tôi họ tới nhà tôi họ thăm tôi. Họ hỏi đạo, kẻ ra người vô hằng ngày đều có người đến thăm tôi mà người đó tôi không có quen, không biết nhà cửa họ đâu. Họ tới họ hỏi đạo, nay đôn mai đôn, rồi càng ngày

người càng đông là vậy đó. Mà do mười năm công phu liên tục, rảnh thì đi xuống ông Tư nói mấy câu rồi đi bộ về, tiền đâu? Bởi vì mình cúp tất cả chuyện đời. Không có tiền thì phải đi bộ chứ! Đi tu mà còn không lẽ đi xe cộ không trả tiền sao? Không có tiền thì phải chịu đi bộ. Còn cái xe này cứ việc xài xe này. Từ Chợ Lớn đi xuống Đa Kao nghe mấy câu rồi đi bộ trở về, để hiểu cái đạo. Mà hằng ngày như vậy, không tiếp xúc với gia đình, đến nỗi gia đình mịch lòng luôn với cả cái ông Tư; chửi luôn cha già đó bày cái thằng này hư rồi. Bày thằng này điên, bày thằng này khùng rồi, không biết nói chuyện, chửi, nghe lời thằng cha già đó là chết. Rồi rốt cuộc bây giờ mọi người thức tỉnh rồi, trề rồi. Nếu hồi đó bắt chước nó tu thì bây giờ mình sướng rồi nhưng mà bây giờ trề rồi, bệnh hoạn xảy tới, phải chịu chết vậy, phải không? Bạn bè cũng vậy, bạn bè thấy tôi tu, vô đá tôi, chửi tôi, nghe lời thằng này sau này đi xin ăn. Mà rốt cuộc tới tôi khỏe rồi, họ cho tôi là thành công. Lúc đó họ đã già nua rồi. Họ cũng là bạn đồng tuổi với tôi mà bây giờ họ già nua rồi. Mắt họ mờ, tai họ lảng, sinh hoạt không ổn định, tạo nghiệp. Con đông khô cứng, rồi lúc đó mới tiếc. Hồi đó tao đá mày mà tao bắt chước mày ngày nay tao đâu có khổ. Mà bây giờ thấy tôi càng ngày càng tươi, năm nào tôi cũng vậy đó thôi. Họ tức cho họ, uống cho họ, thấy không?

Cho nên, trong hành trình tôi rất rõ ràng mọi công việc mọi công tác để ảnh hưởng mọi người theo sau này mà gặp cái trường hợp nào cương quyết giữ lấy mà tu. Bởi vì con đường duy nhất là cứu rồi mình tránh luân hồi và tự giải thoát. Cái đó là duy nhất. Cho nên, phải kiên trì thâm lặng để tu tịnh, cái đó nó mới đạt thông. Còn qua loa động loạn chung quanh không có đạt được pháp đâu, phí công vô ích mà thôi.

Chúng ta bây giờ hiểu rõ rồi bản thể hữu hạn. Bây giờ cụ thấy cụ dám nói cụ sống bao nhiêu nữa? Cụ không dám nói, sống được ngày nào hay ngày nấy, có biết bao nhiêu năm đâu, mà còn bê trễ nữa rồi ai giúp cụ đây? Con của cụ, tu cho cụ được không? Cháu của cụ, tu cho cụ được không? Bà con tu giùm cho cụ được không? Ông sư tu giùm cho cụ được không? Không! Ông Phật tu giùm cho cụ, không được. Chỉ cụ là người duy nhất giải quyết cho cụ mà thôi, thấy rõ chưa? Thì ngưng tất cả những chuyện đời. Bây giờ mình lớn tuổi rồi, đâu có làm gì cực nhọc nữa. Ông Trời cho mình học bao nhiêu chuyện đời, bao nhiêu kinh nghiệm đủ rồi, đủ xây dựng cho tâm hồn vững tiến rồi, thấy không? Thì

bây giờ mình chỉ thâm tu mà thôi. Ở nhà có thì giờ rảnh lo thiền, niệm Phật, biết rồi có Cha Trời; nhất định mình phải trở về nguồn cội, tâm tư mình phải hướng thượng. Mọi người đều nhìn nhận là có Cha sanh mới có mình, phải không? Cái chủ lực trường tồn đang còn mà mình không chịu trở về. Không được! Không nên chậm trễ nữa. Không phải tôi sợ làm ma mà tôi tu nhưng mà nhiệm vụ của con người học hỏi rồi phải tiến hóa trở về nguồn cội, phải không? Con phải tìm cha mẹ chớ con bắt hiểu cứ đi hoài hoài, hoài hoài rồi cha mẹ ai lo, thấy không? Cho nên, mình biết rằng muốn con mình có hiểu với

mình thì mình phải có hiểu với Trời đất. Đó, cái chuyện quan trọng, muốn dạy con phải dạy mình, hiểu thảo tròn thì mới ảnh hưởng con mình. Còn mình bắt hiểu chưa biết Cha Trời là ai? Mình dạy con nó đâu có nghe, làm sao cảm động nó, thấy không? Rồi mình trách đứa này, trách đứa kia, trách đứa nọ, rốt cuộc làm rồi cho mình thôi. Thôi nghỉ nghe.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Montreal ngày 29/12/1979)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

Thông Báo Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp 2012” “Đại Lễ Tưởng Niệm Đức Thầy”

Kính thưa toàn thể quý bạn đạo,

Chúng con **Ban Tổ Chức (BTC)** Đại Hội “**Du Hành Đạo Pháp 2011**” xin kính trình Bề Trên, Đức Ông Tư và Đức Thầy cùng toàn thể quý bạn đạo Vô Vi trên thế giới kết quả của cuộc bầu chọn địa điểm tổ chức cho Đại Hội “**Du Hành Đạo Pháp 2012**” như sau:

- **Tổng cộng số phiếu email gửi về: 117 phiếu.**
- **Phnom Penh, Cambodia được chọn: 103 phiếu.**
- **Bangkok, Thailand được chọn: 14 phiếu.**

Chiếu theo số phiếu đã bầu, Đại Hội “**Du Hành Đạo Pháp 2012**” sẽ chính thức được tổ chức tại **Phnom Penh, Cambodia** từ ngày 19 tháng 9 tới ngày 23 tháng 9 năm 2012 đúng vào dịp ra đi của **Đức Thầy** kính yêu (Mùng 5 tháng 8 âm lịch).

Phnom Penh, Cambodia

Từ ngày 19 tháng 9 tới ngày 23 tháng 9 năm 2012.

Hotel: Cambodiana Hotel - <http://www.hotelcambodiana.com.kh/>

Để đáp lại sự bình chọn của bạn đạo, BTC sẽ cố gắng nhanh chóng chuẩn bị tất cả những chi tiết liên hệ đến việc ghi danh và sẽ chính thức thông báo trong những ngày sắp tới. Ước mong bạn đạo cùng nhau đón nhận và ghi danh tham dự một cách nhiệt tình.

Cuối cùng, BTC chúng con thành kính tri ân Bề Trên, Đức Ông Tư và Đức Thầy đã minh chứng và soi sáng cho anh em chúng con thành công trong việc bình chọn **Phnom Penh, Cambodia** là nơi tổ chức **“Đại Hội Du Hành Đạo pháp 2012”** đáp ứng lại ước nguyện của đại đa số bạn đạo thành tâm mong muốn Đại Hội được tổ chức gần Việt Nam. Một lần nữa, BTC xin chân thành cảm ơn toàn thể quý bạn đạo đã hết lòng ủng hộ và hợp tác cùng với BTC trong việc bình chọn địa điểm Đại Hội năm nay. Kính chúc toàn thể quý bạn đạo cùng gia quyến và thân hữu một mùa **Giáng Sinh** và một **Năm Mới** thật là bình an và hạnh phúc.

Kính Thưa,

BTC Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2012

voviduhanhdaophap@gmail.com

Danh Sách Bạn Đạo Phát Tâm Ấn Tổng Kinh Sách

1. Âu Cẩm Hồng, Montreal	\$200 USD
2. Nguyễn Thanh Nguyệt, Alabama	\$130 USD
3. Trần Trinh, Virginia	\$1,000 USD

Mọi đóng góp liên hệ đến ấn tổng xin vui lòng liên lạc kinhsachvovi@gmail.com

Thành thật cảm ơn sự đóng góp của quý bạn.

Kính Thưa,

Ban Kinh Sách

kinhsachvovi@gmail.com

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 16 tháng 6 năm 1973

Thế sự đa đoan khó chuyển hành
Tu không tự giải năng gieo hạnh
Phước tâm lưỡng giới do tâm phát
Hỉ xả từ bi quả kết thành

Tu không tự luyện tự hành
Tâm càng điều động khó thành việc chi
Tạo nên bản tánh sân si
Chuyện đời quanh quẩn chuyển ghi hằng ngày
Hồn là vị trí chủ thầy
Không hành năng cảm thân này đa đoan
Thất tình lục dục rõ ràng
Năng y dễ tạo thêm đàng lầm sai
Thế tình: duyên, phước, sắc, tài
Gieo cho tâm trạng khó mài tiến tu
Càng ngày áp đảo càng mù
Khổ không mình khổ tạo thù oán, ân
Càng ngày bản tánh càng sân
Tạo đường bế tắc khó phân hiểu tình
Cảnh trời nơi rộng đẹp xinh
Tâm ta eo hẹp thiên tình khó minh
Muốn nên sớm tự kết tình
Hành thâm chơn điển quang vinh suốt đời
Ngoài ta đã có sẵn lời
Phật khuyên rời bỏ cuộc đời tạm sinh
Gắng tu mới rõ chơn tình
Phân minh đời đạo chính mình phải lo.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Bốn Mươi Một

ĐẠO MIẾU THÀNH HOÀNG

XEM NGƯỜI CHẾT QUA ĐỜI

Phật sống Tề Công
Giảng ngày 29 tháng 10 năm Đinh Tị (1977)

Thơ

*Thế sự phân phân chúc ảnh vi
Hàn lưu tối phạ vũ phi phi
Thân tình nhất đáng trường tương biệt
Mộng lý tần hô bất đắc quy.*

Dịch

Sự đời hư ảo tựa đèn lò
Đã hắt lạnh tràn lại sợ mưa
Một sớm người thân chia mấy ngã
Trong mơ réo gọi chẳng quay về.

Tề Phật: Nhân Hoàng Văn Đạt chồng nàng Lai Sanh Khoan là tín hữu của quý đường vừa thác trưa hôm nay đã khiến ta động lòng thương cảm cho cuộc sống của con người thật là quá ngắn ngủi. Mọi việc ở đời há cần phải sử dụng mưu chước? Ba tấc khí hít thở Trời ban cho để dùng, một sớm đổi thay mọi sự chấm dứt. Tiền bạc, con cháu có còn không? Nhà cửa phòng ốc chỉ là mượn đỡ của con cháu tạm trú ít ngày, rồi sau khi thác chúng đem chôn nơi sườn núi hay bãi hoang đồng vắng, khi tới đó thì thử hỏi còn được những gì?

Dương Sinh: Bạch ân sư, sau khi thác thì Hoàng tiên sinh sẽ vãng sinh cõi nào?

Tề Phật: Đường đi mờ mịt, năm tháng âm u, đó là chỗ mà người đời ai ai cũng phải đi tới. Minh nay

viết sách Địa Ngục Du Ký chính là làm cái công việc tiết lộ những bí mật sau khi chết vậy.

Dương Sinh: Thật quá hay, đó là một vấn đề lớn, người đời chỉ biết là sau khi chết thì phải xuống địa ngục, còn không rõ cái cảnh tượng đó ra sao, kính xin ân sư giảng giải rõ ràng rành mạch cho.

Tề Phật: Có thể được, con hãy lên đài sen, ta sẽ chỉ dẫn cho con được tỏ tường.

Dương Sinh: Con đã sửa soạn xong, kính mời ân sư lên đường...

Tề Phật: Đã tới nơi, mau xuống đài sen.

Dương Sinh: Chôn này con đã từng qua lại.

Tề Phật: Đúng đấy, con hãy nhìn thi hài Hoàng Văn Đạt đặt nằm trên linh sàng, phía trước là ban tụng niệm của Thánh Hiền Đường, đang chuẩn bị tụng kinh cầu hồn. Con cái Hoàng Văn Đạt đều lộ vẻ đau khổ khôn cùng.

Dương Sinh: Thừa tại sao chỉ nhìn thấy nhục thể, không nhìn thấy linh hồn?

Tề Phật: Con hãy mau lên đài sen, ta sẽ đem con tới miếu Thành Hoàng để xem kết quả.

Dương Sinh: Thừa con đã sửa soạn xong, mời ân sư lên đường...

Tề Phật: Đã tới.

Dương Sinh: Miếu Thành Hoàng người tụ tập rất đông, bình mã đi đi lại lại, cảnh này người phàm chẳng thể nhìn thấy được.

Tề Phật: Minh hãy vào trong lễ ra mắt Thành Hoàng.

Thành Hoàng: Hoan nghênh Phật Sống Tề Công cùng Dương Thiện Sinh, có điều chi cần chỉ giáo khiến Phật Sống phải lao nhọc thân hành tới đây?

Tế Phậ: Nhân đấng phu quân của vị nữ phó chủ Thánh Hiền Đường qua đời, lại nhân bản đường phụng chỉ viết sách Địa Ngục Du Ký để giải bày tình cảnh sau khi người ta chết ra sao? Do đó chúng tôi mới đặc biệt tới đây tìm hiểu.

Thành Hoàng: Hoan nghênh, hoan nghênh, mời hai vị hãy ngồi nghỉ mệt. Tướng Quân đâu hãy mau dâng trà.

Tướng Quân: Xin tuân lệnh... mời hai vị dùng trà.

Dương Sinh: Đa tạ, xin hỏi Thành Hoàng, quý điện chuyên lo phần vụ gì?

Thành Hoàng: Bản điện là Đài Trung Thành Hoàng, cai quản phạm nhân ở Trung Thị, phụ trách kiểm soát các nghiệp vụ. Người đời phần lớn không rõ chức vụ của Thành Hoàng, Thành Hoàng giống như cảnh sát cuộc trên dương gian, chuyên môn phụ trách cảnh cáo ngăn ngừa cùng theo dõi quan sát những hành động của thế nhân. Phúc Đức Chính Thần Miếu cũng phụ trách một công tác nhưng Thành Hoàng chủ quản, chia trên dưới phụ trách. Phạm người đời tới lúc tuổi thọ hết thì âm binh cõi âm được lệnh tới họp tại bản điện, sau đó cùng tới chỗ Phúc Đức Chính Thần nơi bản đường rồi hội đồng mới tới nhà phạm nhân dẫn người đi.

Dương Sinh: Tôi còn nhiều nghi vấn muốn được Thành Hoàng chỉ dạy, như việc âm binh đối xử với người thiện kẻ ác khi tới dẫn họ đi thì cách thức ra sao?

Thành Hoàng: Như âm sai tướng quân Ngưu Mã hay quỷ sứ vô thường Hắc Bạch, mỗi khi tới nhà người thiện chỉ cần vỗ một cái vào mình người phạm, khiến họ thất thần hôn mê rồi dẫn đi. Còn đối với kẻ ác thì dùng tay tra khảo đánh đập hoặc cột trói giống như trên dương gian khi bắt kẻ phạm tội vậy. Sau đó dẫn giải tới miếu Thành Hoàng để khai báo tên tuổi cùng lý lịch để ghi vào sổ bộ quý.

Dương Sinh: Còn người lương thiện cùng tu đạo không được ưu đãi gì sao?

Thành Hoàng: Có chứ, nếu tại thế mà làm nhiều việc thiện, tích được nhiều công nơi âm phủ thì âm binh chỉ tới miếu Thành Hoàng cho biết lệnh triệu người, sau đó Phúc Thần sẽ đích thân dẫn về âm phủ. Nếu như người có công lao lớn đối với đạo, được nhiều tín hữu tôn làm ân sư, xuống địa ngục được lo liệu các việc hoặc tới Tiêu Dương Quan để khảo nghiệm. Còn người đã chứng đạo được dẫn thăng lên Trời.

Dương Sinh: Thừa tín ngưỡng tôn giáo khác nhau thì phương thức về Trời có khác không?

Thành Hoàng: Tôn giáo tuy có bất đồng nhưng cái lý đạo thì là một, muốn siêu thăng thượng giới ắt tại thế phải thực hành được trung đạo, bất thiên bất chấp. Còn không hành trình thăng thiên của họ sẽ gặp trở ngại, chẳng thể thực hiện được tự do.

Tế Phậ: Thành Hoàng nói rất đúng, thế nhân tu đạo tối kỵ cố chấp, bài xích công kích và tự cao. Nếu như phạm vào những điều đó thì tâm trở thành động loạn, hiểu thắng mất quân bình sẽ bị đẩy xuống địa ngục để rèn luyện lại.

Dương Sinh: Xin hỏi Thành Hoàng hồn Hoàng tiên sinh hiện giờ ở đâu?

Thành Hoàng: Để tôi dẫn vô trong sẽ thấy.

Dương Sinh: Hoàng tiên sinh đang ngồi trong một căn nhà thiết trí giống như một giáo đường, chỉ có năm sáu người ở trong. Tiên sinh ngồi trên ghế hướng về Dương Sinh gật đầu chào, không rõ tôi có thể đàm đạo với tiên sinh được không?

Thành Hoàng: Được lắm.

Dương Sinh: Hoàng tiên sinh, ông khỏe chứ?

Hồn Hoàng: Cảm ơn bạn đã có lòng nhớ tới tôi, ối chao ôi! Ôi chao ôi!...

Dương Sinh: Hoàng tiên sinh lúc này chỉ còn biết nhỏ lệ ngơ ngẩn nhìn tôi, chẳng nói được lời nói.

Tế Phậ: Văn Đạt! Người chớ bị thương, con cái đã trưởng thành, lại đều có vợ hiền con thảo, cố sao còn quá lo lắng như vậy?

Dương Sinh: Hoàng tiên sinh nghe xong khóc càng dữ hơn.

Tế Phậ: Hãy nhìn lại xem, đời người như khách qua đường, chỉ đạo qua coi cho biết, chớ sao lại quyến luyến quá đời như vậy?

Hồn Hoàng: Đa tạ Phật Sống Tế Công đã khuyên giải, tôi hy vọng Ngài có thể thay thế tôi mà dạy dỗ con cháu tôi để chúng ngoan ngoãn tu đạo, luôn tới Thánh Hiền Đường công quả. Còn tôi nay đã lìa đời, nhân được vợ tôi tên Khoan có nhiều âm đức, cho nên Phúc Thần cùng Thành Hoàng mới lấy lễ mà đối xử với tôi, song lòng tôi vẫn còn sầu tủi...

Dương Sinh: Xin Hoàng tiên sinh hãy bình tĩnh lại đi, Tế Phậ cũng đã nói nhiều rồi. Đường trần tuy hết song thánh đạo vẫn còn có thể hành, chớ quá buồn rầu.

Hồn Hoàng: Chỉ tiếc lúc sinh tiền không tới Thánh Hiền Đường công quả cho thật nhiều. Ôi! Đa tạ Dương Sinh cùng các tín hữu nhân đức của Thánh Hiền Đường đã có lòng nhớ tới tôi...

Tế Phậ: Vì thời giờ có hạn, chẳng được nói nhiều, chúng tôi còn phải tới Biện Công Sảnh, để hỏi han thêm.

Thành Hoàng: Mời hai vị tới Biện Công Sảnh phía trước đàm đạo....Mời ngồi, Dương Thiện Sinh còn có nghi vấn nào không?

Dương Sinh: Đối với tình cảnh của người chết, người ta từng hỏi tôi nhiều câu hỏi mà tôi chưa trả lời được, vậy mong Thành Hoàng chỉ giáo cho tôi.

Thành Hoàng: Chớ khách sáo, có những nghi vấn gì cứ việc hỏi, lại có cả Tế Phạt ở đây, nếu như có điều chi không rõ, ngài cũng có thể giải thích cho.

Dương Sinh: Kẻ chết sau khi hồn phách rời bỏ xác thân thì sẽ ra sao?

Thành Hoàng: Đa số người chết đều có triệu chứng báo trước, sau đó mới ngã bệnh. Nếu như số đã tới lúc chết thì chẳng khác nào cây sắp đổ, trước tiên lá úa vàng rồi rụng, thân khô mục gặp trận gió lớn đổ xuống. Người ta lúc sinh âm phủ đã ghi vào sổ bộ. Sổ bộ của người cũng giống như một cái cây, nên luôn luôn hiện rõ ở chôn âm phủ. Nếu như khi cái cây đó có biến đổi tức là sinh mệnh của người đời sắp hết. Quan viên ở âm phủ cứ việc mở sổ bộ sinh tử ra coi. Khi tới giờ thì quỷ Vô Thường sẽ lên dương thế triệu kẻ đi. Lúc quỷ Vô Thường tới ắt cây khô mục đổ và được gọi là tử vong. Hồn phách nhập vào thân xác người ta ít chục năm như cây tiếp cành, nay rời bỏ thể xác thì như cành cây lột vỏ, như con rùa lột xác, cảm thấy rất đau khổ. Xem tình cảnh lúc chết chẳng ai giống ai, có người nghiêng răng cắn lợi, phùng má trợn mắt, vẻ mặt hoàn toàn đổi khác, đó là tình trạng của kẻ gian truân khổ hận, nguyên nhân đều do nghiệp chướng quá nặng, cho nên giờ phút lâm chung mới ngang trái như vậy. Còn nếu vẻ mặt bình thản giống như khi nằm ngủ thì sống cũng như chết hồn phách đều được an lành. Lúc chết mà vẻ mặt thản nhiên tức là cái tâm thiện đức được biểu lộ ra.

Tế Phạt: Người ta có khi ngừng hô hấp chưa hẳn là đã chết. Cứ lấy bình điện làm tỉ dụ, nếu đốt đèn mà đèn không cháy thì chưa hẳn là điện năng trong bình hết sạch, mà chỉ vì quá yếu cho nên không thể phát quang được. Con người khi đình chỉ hô hấp nếu ở trạng thái ngừng nghỉ hạn chế thì hồn phách hay thần thức lúc đó chưa hoàn toàn thoát ra, hơi thở lúc đó mong manh như dây tơ. Vì chấp trước cái ngã tướng của mình cho nên bị ràng buộc níu kéo. Người chết mà tâm chưa chết, như ảo như mộng tri

giác đều tỏ tường, có điều có miệng mà không nói được. Trong giờ khắc đó, con cháu nên khuyên bảo, an ủi, nói nhỏ nhẹ bên tai người chết là: “*Nên buông bỏ phàm tâm đi, bỏ hết tất cả mọi dây tình trần thế, chỉ nghĩ tới việc thiện ngoài ra không nên nghĩ gì khác nữa*”. Có như vậy mới mong giúp đỡ được cho kẻ đó yên tâm trên đoạn đường xuống suối vàng, tránh được sự lưu luyến, thoát được sự khổ đau. Nếu người tin Phật thì niệm Nam Mô A Di Đà Phật, tin đạo thì niệm Thánh hiệu Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn. Cứ tùy theo tín ngưỡng mà niệm, vì Tiên Phật Thánh đều ở trên Trời cả. Nếu tụng niệm như vậy thì đều khiến cho linh hồn kẻ quá vãng được phiêu diêu an lạc, không còn sợ hãi con đường xuống suối vàng, bởi vì người chết lúc này tâm thần hoảng hốt như người đi đêm vậy. Nếu lấy Tiên Phật Thánh hiệu mà hô to kêu lớn thì có thể giúp kẻ chết thêm đảm lược, khí nguyên linh đã được ổn định thì linh hồn hẳn là bớt đau khổ. Trong thời gian cư tang thì con trai, con gái trên dương thế nên trai giới, giữ mình cho thanh tịnh sạch sẽ, cấm rượu thịt, dâm dục để có thể nhờ Thành Hoàng tâu với Minh Vương thì sẽ được giảm khinh những tội phạm lúc sinh tiền. Điểm này con cháu không thể coi thường được, đó cũng là phương cách để báo đền ơn đức cho cha mẹ. Bữa nay đã tới giờ, chúng tôi phải sửa soạn để trở lại Thánh Hiền Đường.

Dương Sinh: Xin ân sư hãy khoan một chút. Không rõ Hoàng tiên sinh sẽ tới đâu?

Thành Hoàng: Vì thụ lãnh lời tâu quý giá của Văn Hoành Thánh Đế thuộc Thánh Hiền Đường nên hồn nhập âm phủ, bữa sau sẽ căn cứ theo công trạng và lỗi lầm mà xét xử.

Tế Phạt: Đối với việc này Dương Sinh chớ hỏi nhiều, tình trạng vẫn còn trong vòng giữ kín. Hãy chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường.

Thành Hoàng: Ra lệnh cho các vị Tướng Quân hàng ngũ chính tề để đưa tiễn khách.

Dương Sinh: Xin đa tạ Thành Hoàng. Kính mời ân sư trở lại Thánh Hiền Đường.

Tế Phạt: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen hồn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

